№ 7. WILNO, 1 SIERPNIA 1930 R. ROK I.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK.

REDAKCJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza № 22 m. 10.
ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.

Prenumerata roczna 8 zł. Półroczna 4 zł. Cena numeru pojedyńczego 1 zł.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.

L. SUMOROK.

Prawa rzeczowe w przyszłym Kodeksie Polskim.

(C. d.)

Jakie prawa zaliczyć w poczet praw rzeczowych, należy rozpatrywać zupełnie niezależnie od określenia sposobów przejścia tych praw, kwestje te bowiem nie mają nic wspólnego. Co winno być uznane za prawo rzeczowe, rozstrzygnie wewnętrzna analiza poszczególnych praw i odnalezienie ich cech stałych, różniących od innej kategorji i praw nierzeczowych. Po dokonaniu takiej analizy teoretycy nasi niewątpliwie znajdą kryterjum dla określenia praw rzeczowych i w taki lub inny sposób ujmą tę kwestję w stosowne artykuły.

Określenie zaś sposobów przejścia praw rzeczowych nie zależy zupełnie od wewnętrznej ich treści, leży ono poniekąd poza niemi, natomiast ściśle jest związane z rejestracją tych praw. Niesłuszne więc są twierdzenia prof. Zolla: „że ustawodawca polski będzie musiał znamiona praw rzeczowych w znacznej bardzo mierze upatrywać w faktycznie istniejących, a na prawnych tytułach opartych stanach posiadania bez względu na to, czy posiadacze prawni są, czy nie są wpisani do ksiąg gruntowych“, oraz że „należy dopuścić w przyszłym kodeksie cywilnym pewną dwoistość systemu, opartą na uznaniu z jednej strony praw rzeczowych, których rzeczowość opiera się na wpisie do ksiąg gruntowych i na uznaniu praw rzeczowych, których rzeczowość opiera się na prawnem posiadaniu“. (O koncepcji podstawowej dla kodyfikacji praw rzeczowych na nieruchomościach. Themis polska, serja III, tom IV—1928/29, str. 7 i 8). Niesłuszność tych twierdzeń polega przedewszystkiem na tem, że znamion praw rzeczowych prof. Zoll szuka poza temi prawami, następnie, że łączy dwa różne pojęcia:

istotę prawa rzeczowego i przejście tych praw, bowiem posiadanie i inne tytuły prawne są tylko sposobami przejścia praw, a nie ich istotą i tam nie sposób znaleźć ich znamion. Niezależnie od tego nie mogę się zgodzić ze słusznością dwoistości systemu przejścia praw rzeczowych, t. j. dowolnością wpisu do ksiąg gruntowych. Taki system bowiem nie da się uzasadnić ani względami teoretycznemi, ani też praktycznemi.

Doktryna francuska i oparte na niej orzecznictwo naszego Sądu Najwyższego w orzeczeniach z dn. 1 lutego 1923 Z.O.S.N. Nr. 87 i 19. X. 1922 w sprawie Magistratu m. Łodzi przeciwko f-mie Czajkowskiego i S-ka wobec sprzeczności norm Kodeksu Cywilnego i cz. I, T. X z zasadami hipoteki musiały pójść po linji uznania dwoistości i ustaliły, że prawa rzeczowe przechodzą między stronami przez umowę, w stosunku zaś do osób trzecich przez wpisanie do ksiąg. Taka koncepcja razi sztucznością.

Krytykując powyższą zasadę, takiej miary uczeni, jak Colin i Capitant, uważają ją za wykwint wirtuozostwa francuskich prawników w kazuistyce, jednak uznają, iż jest ona sprzeczną z samem pojęciem praw rzeczowych, jako praw absolutnych, słusznie sądząc, że zachodzi poważna sprzeczność w twierdzeniu, iż przez umowę przenosi się prawo rzeczowe, t. j. absolutne, lecz do chwili ujawnienia w księgach to prawo nie może być przeciwstawione osobom trzecim, t. j. w rzeczywistości pozostaje względne. (Cours élèmentaire de Droit Civil français, t. I, str. 974). To samo da się powiedzieć o tej dwoistości w wypadku przyznania za sposób przejścia praw rzeczowych posiadania w ciągu okresu przedawnienia lub zamilczenia, które proponuje prof. Zoll. Mówiąc o przedawnieniu, jako sposobie nabycia praw rzeczowych, René Morel przytacza zdanie profesora Crome'a, że: „przedawnienie nie da się pogodzić z zasadami księgi gruntowej niemieckiej". Przedawnienie, zdaniem Crome'a, skierowane jest przeciw niepewności stanów prawnych tam, gdzie czas utrudnił lub uniemożliwił znalezienie dowodu, ten sam czas winien dopomóc. Przy istnieniu zaś ksiąg gruntowych takiej niepewności być nie może, bowiem stan prawny, wpisany do ksiąg, jest tak samo jasny dzisiaj, jak za kilkaset lat. W tym wypadku przedawnienie nie miałoby sensu (Morel. Le régime foncier d'Alsace et de Lorraine, str. 107). Sam fakt posiadania w ciągu okresu przedawnienia stwarza dla posiadacza przejście prawa rzeczowego—absolutnego, którego jednak, do chwili wpisania, nie można przeciwstawić osobom trzecim, pozostaje więc ono względnem.

To samo z nieznacznemi zmianami da się powtórzyć co do dziedziczenia generalnego i innych sposobów nabycia praw.

Widzimy więc, że koncepcja dwoistości nie może się ostać przy powierzchownej nawet krytyce i, że należy ją albo zaniechać, albo stworzyć inne, niż dotychczasowe, ogólnie

przyjęte określenie prawa rzeczowego, jako prawa absolutnego. Nie przypuszczam jednak, by dało się to tak łatwo przeprowadzić.

O ile przeto stanąć na powyższym punkcie widzenia, trzeba przyjść do wniosku, że pozostaje tylko jedna droga,— mianowicie, należy wybrać jeden z istniejących w Polsce systemów, ustalających nabycie praw rzeczowych i ich rejestrację i tylko poczynić stosowne zmiany, jednak, jak wskazałem wyżej, niepaczące samej zasady.

Nie słyszałem, aby odzywały się głosy przeciw wyższości systemu niemieckiego, ujętego w B. G. B., nad innemi systemami, panującemi w innych dzielnicach Polski. Nawet uczeni francuscy, wychowani na wręcz przeciwnych zasadach kodeksowych, uznają wyższość systemu B. G. B. Colin i Capitant mówią (Cours élèmentaire, str. 975), że korzyści tego systemu są olbrzymie, stan własności do nieruchomości staje się zupełnie pewny. Ci uczeni uważają za jedyną wadę tego systemu możliwe błędy przy wpisach, przez co prawa prawdziwego właściciela będą upośledzone i proponują dosyć oryginalny sposób, jako remedjum, mianowicie, indemnizację właściciela z funduszu, pozostałego z drobnych wpłat przy dokonaniu wpisów. Praktycznie tem system podobno znalazł zastosowanie w jednem z państw w Australji.

Inny uczony francuski, Morel, mówiąc o ustroju rejestracji dóbr nieruchomych w Alzacji i Lotaryngji, również uważa, że wprowadzany stopniowo w tych odzyskanych prowincjach, system niemiecki winien zapanować wszechwładnie, jak również należy go rozszerzyć na całą Francję.

Przytaczam tu zdanie Morel'a, wypowiedziane naskutek studjów nad interesującą nas kwestją, co do terenu Alzacji i Lotaryngji, kraju, który, ze względu na swą półwiekową okupację, ma dużo wspólnego z naszemi stosunkami, dlatego też wnioski tego autora są dla nas ciekawe i pouczające.

Zamiana grzywny na areszt w sprawach szpiegowskich.

Rozporządzenie Prezydenta Rzpl. z dn. 16. II. 1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu zawiera w art. 15 przepisy, ustanawiające, iż przy skazaniu za przestępstwa, w Rozporządzeniu tem przewidzane, Sąd może obok kary pozbawienia wolności orzec karę grzywny w wysokości: przy skazaniu za przestępstwa, zagrożone ciężkiem więzieniem—do 500.000 złotych, przy skazaniu zaś za przestępstwa, zagrożone więzieniem—do 100.000 zł.

Natomiast co się tyczy kary zastępczego aresztu na wypadek nieściągalności grzywny, wyznaczonej przez Sąd na mocy art. 15 Rozp. Prez. Rzpl. z dn. 16. II. 1928 r., to Rozporządzenie to zawiera tylko w p. 5-m art. 25 przepis, rozstrzygający tę kwestję jedynie w stosunku do obszaru, na którym obowiązuje Ustawa Karna z 1852 r., t. j. do b. zaboru austrjackiego; kwestja więc stosowania kary zastępczego aresztu na obszarach, na których obowiązują Kodeksy Karne: z 1903 r. i z 1871 r., w Rozporządzeniu Prezydenta Rzpł. z dn. 16. II. 1928 r. rozstrzygnięcia nie znalazła.

O ile chodzi o obszar, na którym obowiązuje Kodeks Karny z 1903 r., a w szczególności—o obszar Apelacji Wileńskiej, to stosowania przepisów art. 15 Rozporządzenia Prezyd. Rzpl. z dn. 16. II. 1928 r. wywołało jaskrawą rozbieżność w orzecznictwie Sądów.

Tak więc: zdarzają się przedewszystkiem wypadki, kiedy Sąd, wymierzając grzywnę na mocy art. 15 Rozp. Prezyd. Rzpl. z dn. 16. II. 1928 r., wyznacza areszt zastępczy, w myśl przepisów art. 59 Kod. Kar. Takie rozstrzygnięcie kwestji z punktu widzenia ścisłego (literalnego) interpretowania przepisów prawa wydaje się najprawidłowszem, ani bowiem Kodeks Kar. z 1903 r., tudzież interpretujące go Orzeczenia Sądu Najw., ani Rozporządzenie Prezydenta Rzpl. z dn. 16. II. 1928 r. nie dają żadnych podstaw do uznania przepisów art. 59 K. K., posiadających charakter ogólny (lex generalis), za niepodlegające stosowaniu przy wydawaniu wyroków na mocy Rozporz. Prezyd. Rzpl. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa; temniemniej rozstrzygnięcie takie budzi b. poważne wątpliwości, a mianowicie:

1) w art. 59 K. K. jest mowa tylko o stosunkowo niewysokich grzywnach: najwyższa wymieniona w tym artykule kwota—to 2.000 zł.; przy stosowaniu więc art. 59 K. K. do kar, wymierzanych na mocy Rozp. Prez. Rzpl. z dn. 16.II. 1928 r. otrzymuje się paradoksalny wynik, polegający na tem, że naprz. niezapłacenie grzywny w kwocie 3.000 zł. i niezapłacenie grzywny w kwocie 500.000 zł. w praktyce będą za sobą pociągać prawie identyczne skutki;

2) najwyższy wymiar zastępczego aresztu, wskazany w art. 59 K. K.—to 1 rok aresztu, co przy przeliczeniu na ciężkie więzienie na zasadach art. 63 K. K.—daje $1^1/_2$ miesiąca ciężk. więzienia, a przecież wysoce wątpliwem jest, by odpowiadał intencjom prawodawcy taki stan rzeczy, przy którym nprz. osobnik, skazany z art. 1 § 2 Rozporz. Prez. Rzpl. z 16. II. 1928 r. na 3 lata ciężkiego więzienia i 400.000 zł. grzywny, odbędzie w rzeczywistości tylko karę zamknięcia w ciężk. więzieniu przez *3 lata i $1^1/_2$ miesiąca.*

Niektóre znów Sądy, jak nprz. Sąd Okręgowy w Nowogródku, przy orzekaniu grzywny na mocy art. 15 Rozp. Prez.

Rzpl. z 16. II. 1928 r. wyznaczają zastępczą karę pozbawienia wolności według przepisów art. 32-a K. K. Taka praktyka też budzi poważne wątpliwości:

1) Przedewszystkiem więc, stosowanie art. 32-a K. K. wnosi do wyrokowania na mocy Rozp. Prez. Rzpl. z 16. II. 1928 r. pewną przypadkowość, często bowiem przestępstwa, przewidziane w tem Rozporządzeniu, nie są spełniane „w celu zysku“, a pozatem są wypadki, kiedy moment zysku trudny jest do udowodnienia; ta okoliczność nie może przecież powodować zaniechania przez Sąd wyznaczania grzywny z art. 15 Rozp. Prez. Rzpl. z 16. II. 1928 r. w wypadkach, gdy sama istota przestępstwa jest wyraźnie ustalona;

2) Pozatem, art. 32-a K. K. uprawnia Sądy do wymierzania (w wypadkach w artykule tym określonych) grzywny „tylko do wysokości 10.000 zł.“, Rozporządzenie zaś z dn. 16. II. 1928 r.—do 500.000 zł., różnica—olbrzymia; to też wogóle może być mowa tylko o stosowaniu przepisów art. 32-a K. K. przez analogję, nie zaś—o wymierzaniu zastępczej kary pozbawienia wolności“ na mocy art. 32-a K. K.; dlatego to Sąd Okręgowy w Nowogródku przy wyznaczaniu aresztu zastępczego w sprawach szpiegowskich w myśl art. 32-a K. K. zwykle tego artykułu w wyroku zupełnie nie wskazuje;

3) wreszcie, ostatni ustęp art. 32-a K. K. ustala granicę, której zastępcza kara pozbaw. wolność nie może przekroczyć; przepis ten winien być uznany za niesłuszny i niecelowy przy wyrokowaniu w sprawach szpiegowskich; jeżeli bowiem bardzo możliwy jest wypadek, kiedy Sąd za przestępstwo, przewidziane w art. 1 § 2 Rozp. Prez. Rzpl. z 16. II. 1928 r. wymierzy 10 lat ciężk. więzienia i 300.000 zł. grzywny, to za zupełnie niepożądany należy uznać ten wynik, który się otrzyma przy niemożności ściągnięcia grzywny w kw. 300.000 zł., a który będzie polegać na tem, iż skazany osobnik absolutnie żadnej zastępczej kary pozbawienia wolności nie odbędzie.

W końcu, zanotować należy pewne nienormalne z punktu widzenia prawidłowego wyrokowania zjawiska, które powstają w związku z omawianą luką w Rozporządzeniu Prez. z 16. II. 1928 r., a mianowicie:

a) Sądy wymierzają kary grzywny na mocy art. 15 Rozp. Prez. z 16. II. 1928 r., nie wyznaczając żadnych zastępczych kar pozbawienia wolności; i b) Sądy unikają wymierzania kar grzywny na mocy art. 15 Rozporz. Prez. z 16. II. 1928 r., uznając wymierzenie tej kary bez wyznaczenia zastępczej kary pozbaw. wolności za niecelowe, i nie chcąc stwarzać powodów kasacyjnych przez budzące znaczne wątpliwości stosowanie bądź art. 59 K. K., bądź to art. 32-a K. K. W ten sposób przepisy art. 15 Rozporz. Prez. z 16. II. 1928 r., które to Rozporządzenie posiada tak ważne znaczenie z punktu widzenia interesów Państwa—są sprowadzane do roli martwej litery prawa.

J. P.

Orzecznictwo cywilne.

Egzekucja nie może być uchylona naskutek skargi incydentalnej osób trzecich na czynność komornika w wypadku, gdy majątek, podlegający, egzekucji znajduje się w faktycznem posiadaniu dłużnika. Osoby trzecie, roszczące prawa do zajętego majątku dla zapobieżenia licytacji, winny wytoczyć powództwo z zapozwaniem dłużnika i egzekwującego.

Nr. Sprawy I. C. 1995/29 r.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu Izby Pierwszej d. 11 marca 1930 r. w sprawie Jakóba G. i innych na czynności komornika, rozpoznawał skargę kasacyjną Olgi G. osobiście i jako opiekunki nieletniego syna Stanisława G. na decyzję Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 17 lipca 1929 roku.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta oraz wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y :

1) że jak wynika z osnowy zaskarżonej decyzji, z wyroku Sądu, którym zasądzone zostały na rzecz skarżących od Franciszka G. raty alimentarne, egzekucja skierowana była do majątku nieruchomego dłużnika; naskutek skargi osób trzecich na czynności komornika Sąd Okręgowy uchylił zajęcie majątku, a Sąd Apelacyjny założoną przez egzekwujących skargę od decyzji Sądu Okręgowego pozostawił bez uwzględnienia;

2) że słusznie wskazuje skarga kasacyjna egzekwujących, iż oparłszy wyrokowanie wyłącznie na dowodach, złożonych przez osoby trzecie, mianowicie, zaświadczeniu Wydziału Hipotecznego, iż w księgach hipotecznych „niema wiadomości", aby dłużnik Franciszek G. był właścicielem jakiegobądź majątku nieruchomego, oraz na zaświadczeniach urzędu skarbowego i urzędu gminnego, że Franciszek G. w księgach opłat skarbowych zupełnie nie figuruje i żadnych ciężarów komunalnych nie ponosi, Sąd Apelacyjny z istotną obrazą art. 711 U.P.C. pozostawił bez należytego rozważenia i cceny zarzuty egzekwujących przeciwko skardze osób trzecich na czynności komornika, iż zajęty majątek znajduje się w faktycznem posiadaniu dłużnika Franciszka G., że Franciszek G. na tym gruncie „siedzi", uprawia go, wzniósł zabudowania, prowadzi gospodarkę, bezzasadnie również Sąd odrzucił bez uzasadnienia zaofiarowany przez egzekwujących na stwierdzenie powyższych okoliczności dowód ze świadków i mieszkańców okolicznych (akta k. 66, 75,75 verso), aczkolwiek przytoczone okoliczności mogły mieć wpływ na wynik wyrokowania, gdyż w myśl art. 1091, 1092, 1197 — 1199 U.P.C. oraz zgodnie z ustaloną judykaturą, jeżeli majątek znajduje się w faktycznem posiadaniu dłużnika, to egzekucja nie może być uchylona naskutek skargi incydentalnej osób trzecich, roszczących sobie prawo do zajętego majątku, lecz osoby te dla zapobieżenia sprzedaży

majątku z licytacji winny wytoczyć powództwo z zapozwaniem dłużnika i egzekwującego; zgłoszony przez osoby trzecie spór co do własności lub posiadania majątku rozstrzyga się wyrokiem sądowym w trybie cytowanych przepisów, nie zaś decyzją incydentalną; nie mógł więc Sąd bez sprawdzenia zaofiarowanych przez egzekwujących dowodów celem stwierdzenia, iż zajęty majątek znajduje się w faktycznem posiadaniu dłużnika (art. 369,412 U.P.C.) uchylić czynności komornika i zwolnić majątek od zajęcia;

3) że wniosek Sądu, iż majątek nie mógł być zajęty, dopóki nie nastąpiły działy spadkowe (art. 1587 U.P.C.), tak samo jest bezzasadny, skoro Sąd odmówił sprawdzenia dowodów, że majątek znajduje się w faktycznem posiadaniu dłużnika, gdyż, zgodnie z przytoczonemi wyżej przepisami prawa współwłasność zajętego majątku, mająca swe źródło we współspadkobraniu (p. Zb. Orz. 1927 r. Nr. 66), oraz wspólne z dłużnikiem posiadanie majątku winny udowodnić osoby trzecie we wskazanym trybie; ponadto w sprawie niniejszej żądający zwolnienia majątku od zajęcia na niepodzielność majątku i wspólne z dłużnikiem posiadanie bynajmniej nie powoływali się, natomiast twierdzili, iż każdy z nich posiada konkretną część majątku (akta S. Okr. k 1—2, 17, 57):

z tych zasad Sąd Najwyższy decyzję Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 17 lipca 1929 roku z powodu obrazy art. 711 U.P.C. uchyla i sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania w innym składzie Sędziów przekazuje.

Przegląd ustawodawstwa

Dz. U. Rz. P. Nr. 47 poz. 403. *Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 24 czerwca 1930 r. o odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników sądów powiatowych (grodzkich) w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.*

Powyższe rozporządzenie, wydane na podstawie art. 264 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r., zawiera przepisy czasowe — do czasu wydania przepisów jednolitych dla całej Polski, normujących odpowiedzialność komorników i ustaliło ostatecznie, że do orzekania co do komorników w sprawach dyscyplinarnych właściwe są komisje dyscyplinarne a nie sądy dyscyplinarne, dotychczas bowiem ta kwestja była sporną.

Dz. U. Rz. P. Nr. 50 poz. 424. *Rozporządzenie Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z 15 lipca 1930 r. o lichwie pieniężnej.*

Rozporządzenie to uchyla rozporządzenie z 11 lutego 1930 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 10 poz. 70) oraz ustala maksymalny zysk z niektórych tranzakcyj bankowych, wyliczonych w § 1 tego rozporządenia, na 11%.

KRONIKA.

Opłaty stemplowe przy uznaniu prawa własności na mocy przedawnienia. Ministerstwo skarbu wyjaśniło iż od wyroków sądów powszechnych, przyznających kogoś za właściciela nieruchomości na podstawie zasiedzenia (przedawnienia nabywczego) nie pobiera sią opłaty stemplowej. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 18 z 1930 r.)

Zniesienie Dyrekcji Ceł w Wilnie. Rozporządzeniem Rady Ministrów z 27 czerwca 1930 r. o sposobie nowego podziału obszaru Celnego Rzeczypospolitej Polskiej zwinięta została Dyrekcja Ceł w Wilnie, województwo zaś Wileńskie wchodzi w obręb Dyrekcji Ceł w Warszawie.

Przegląd czasopism.

Przegląd prawa i administracji imienia Ernesta Tilla. Kwartał I-szy 1930. Dr. Bolesław Czuchajowski. *„Z rozważań nad artykułem 169 Kodeksu Postępowania Karnego"*. Rozpatrując zostosowanie art. 169 K. P. K. w wypadkach, gdy oskarżony został doprowadzony do Sędziego po upływie 48 godzin od chwili zatrzymania, autor dochodzi do wniosku: 1) że artykuł 169 K. P. K. nie może mieć zastosowania do przypadków, w których zatrzymanego doprowadzono do sędziego po upływie 48-u godzin od chwili zatrzymania przez władzę, 2) że zatem sędzia nie musi go na wolność wypuścić, lecz może z nim postąpić tak, jak mu ustawa nakazuje postąpić z podejrzanym, znajdującym się na wolnej stopie, co do którego zachodzi potrzeba i prawna możliwość zastosowania tymczasowego aresztowania, 3) że jednak sędzia musi w wypadku rozmyślnego przekroczenia terminu z art. 169 K. P. K. wygotować doniesienie do prokuratora, w innych zaś przypadkach winien zawiadomić o tem władzę przełożoną nad tą, która dopuściła się pogwałcenia art. 169 K. P. K.

Jan Hroboni — Sędzia Sądu Najwyższego: *Instytucja Sądów Przysięgłych w nowym kodeksie post. karnego.*

W obszernym artykule autor konstatuje, że co do wartości instytucji sądów przysięgłych zdania są podzielone, jedni zbytnio chwalą ten instytut, inni zaś zbyt go ganią, natomiast prawda jest, jak zwykle, pośrodku. Następnie autor uzasadnia tezę, że braki tego instytutu dadzą się usunąć i proponuje środki ku temu. Większa część artykułu jest poświęcona krytyce zasad K.P.K. co do określenia spraw, dla których są właściwe sądy przysięgłych i omówieniu wątpliwości i refleksyj, jakie się nasuwają co do regulujących postępowanie przed sądem przysięgłych w K.P.K.

Gazeta Sądowa Warszawska Nr. 25 i 26. Benjamin Tomkiewicz. *O dowodzie z próby krwi.* Autor przytacza znane nam z artykułu profesora Singalewicza teorje o typach serologicznych i reagowaniu jednego typu krwi na surowicę innego. Pozatem w tym artykule zacytowane są zdania różnych uczonych i instytucyj naukowych co do znaczenia dowodowego próby krwi. Nakoniec autor przytacza judykaturę Austryjacką, Niemiecką i Polską odnośnie do znaczenia dowodowego tego systemu ustalenia lub wykluczania ojcostwa oraz w kwestji obowiązku stron, dziecka i świadków dania swej krwi do analizy. Ciekawem jest, że Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń uznał, że strony i dziecko nie są obowiązani dać swej krwi, natomiast świadkowie temu obowiązkowi podlegają.

Gazeta Sądowa Warszawska Nr. 27 i 28. Włodzimierz Dbałowski. *„Zasady projektu polskiej procedury sadowej"*. Artykuł ten, komentujący projekt Kodeksu postępowania sądowego w cywilnych sprawach spornych, przesłany przez komisję kodyfikacyjną do Ministerstwa Sprawiedliwości celem przedłożenia ciałom ustawodawczym, jako pióra jednego z wybitnych prawników i współautora tego projektu jest nader cenny i godny zaznajomienia się z nim w oryginale przez wszystkich prawników.

Gazeta Administracji i Policji Państwowej Nr. 8. W tym numerze znajdujemy sprawozdanie z 2-ch posiedzeń Komisji dla Usprawnienia Administracji publicznej, mianowicie: 1) Sekcji do spraw podziału administracyjnego państwa, odbytego pod przewodnictwem senatora Romana w dniu 4 kwietnia r. b. i 2) sekcji dla spraw dekoncentracji, odbytego 21 lutego r. b. pod przewodnictwem Wojewody Wileńskiego Raczkiewicza.

W rubryce „Kronika" wydrukowane zostało wyjaśnienie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości, zawarte w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 45 z 28 marca 1930 r. dotyczące kwestji: 1) czy w sprawach karnych, podlegających orzecznictwu władz administracyjnych, dopuszczalne są rewizje domowe i 2) czy można w postępowaniu karno-administracyjnem zarządzić rewizję domową, w tych wypadkach, w których z mocy ustawy szczególnej można w tem postępowaniu orzec konfiskatę. Na oba te pytania powyższy okólnik odpowiada negatywnie.

W tejże rubryce znajdujemy wzmiankę, iż w myśl postanowienia ust. 2 art. 82 ustawy emerytalnej z 11/XII 1923 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 5 z 1924 r.) Rada Ministrów władną jest na wniosek Ministra Skarbu podwyższyć zaopatrzenie emerytalne do pełnego (100%) wymiaru emerytom, którzy, pełniąc służbę w byłych państwach zaborczych, zasłużyli się dla Narodu i Państwa Polskiego. Ten przepis Ministerstwo Skarbu zamierza stosować w całej rozciągłości.

Nr. 12. O. Stabrowski. *„W sprawie własności majątków po b. rosyjskich instytucjach samorządowych na terenie województw wschodnich"*. Autor tego interesującego artykułu, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (w sprawie Skarbu Państwa p-ko Magistratowi m. Kowla z dn. 16. V. 1929 r.) uważa, że Skarb Państwa nie może rościć sobie pretensyj do majątku po byłych ziemstwach. Majątek po b. instytucjach samorządowych rosyjskich na ziemiach wschodnich powinien, według autora, przejść na własność powiatowych związków komunalnych, na których obszarze obecnie się znajduje, przyczem uznanie prawa własności do powyższego majątku przeprowadzone być może jedynie drogą wydania odpowiedniej ustawy.

Wojskowy przegląd prawniczy Nr. 2. Kpt. K. S. Zawistowski Józef. *„O nabyciu obywatelstwa polskiego przez przyjęcie do służby w W. P."* Wywody tego art. streszczają się w tezach następujących: 1) obywatelstwo polskie nabyli z mocy samego prawa tylko cudzoziemscy—ochotnicy i osoby nieznanej przynależności, których przyjęto do służby wojskowej w W. P. bez przeciwnego zastrzeżenia przed dniem 19 listopada 1924 r., a których przed dniem 1 października 1920 r. ze służby wojskowej nie zwolniono. 2) Przyjęcie do służby wojskowej po dniu 18 listopada 1924 r. w żadnym wypadku nabycia obywatelstwa polskiego ipso iure nie skutkuje.

Czasopismo Sędziowskie, Lwów, **Nr. 1** i **2.** Prof. Dr. M. Allerhand. *Uwagi do regulaminu Sądu Najwyższego*, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 15 lipca 1922 r. Nr. 53 poz. 427 dz. u.

Nr. 3—4. Dr. Ludwik Dworzak. *Sprawozdanie z wykładu Prof. Jana Radulesco, członka Rady Legislacyjnej w Bukareszcie.*

Sprawozdanie to w sposób interesujący i szczegółowo omawia zasady projektu kodeksu karnego rumuńskiego i stwierdza, iż projekt ten zbudowany został na zasadach, zbliżonych do szkoły neo-klasycznej, w szczególności, opierając się na podstawach odpowiedzialności moralnej, uwzględnia równocześnie pewne instytucje, wytworzone w szkole pozytywnej.

Z punktu zaś widzenia dostosowania kodeksu do wymogów życia praktycznego, zdaniem sprawozdawcy, projekt odpowiada w zupełności potrzebom życia, należycie spełnia zadanie ochrony socjalnej, uwzględniając przy represji nietylko objektywny fakt przestępstwa, lecz również indywidualizując przestępcę.

Głos prawa Nr. 3—4. Redaktor tego pisma Dr. Anzelm Lutwak w art. *„O etykę wolnościową w adwokaturze polskiej"* broni zasady wolnoprzesiedlności w adwokaturze polskiej, a polemizując ze zdaniem przeciwnem, ironicznie podaje mu takie motywy: „Ile że społeczeństwo Kongresówki

i Ziem Wschodnich, przeważnie jeszcze w oczeretach i ostępach leśnych korzonki ogryzające, nie potrafiłoby samo dać sobie rady z tak wyrafinowaną zdobyczą kultury, jak adwokatura".

Czytelnicy nasi, po ogryzieniu pewnej ilości korzonków w oczeretach, mogą z zainteresowaniem przeczytać ten artykuł.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby I-ej Sądu Najwyższego.

w dn. 20 sierpnia 1930 r. o godz. 10 rano.

Nr. porz.	Nr. spr.	SPRAWA.
1.	539/30	Skarbu Państwa p-ko Ickowi Micmacherowi o 1.800 zł. z %. Referent: Sędzia B. Wermiński.
2.	991/30	Karoliny Aniołkowskiej p-ko Zofji Roman i in. o uznanie resztującej ceny kupna za niezaspokojoną i z akcji wzajemnej o wykreślenie wpisów hipot. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3.	643/30	Gromady wsi Wólka Radowicka z Aleksandrem Bogórskim o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4.	621/30	Albina Siemieniuka z Zofją Gnat i in. o majątek spadkowy. Referent: Sędzia B. Wermiński.
5.	532/30	Towarzystwa Zakładów Żyrardowskich z Rudolfem Kosmem o przerachowanie i zasądzenie należności. Referent: Sędzia W. Święcicki.
6.	665/30	Aleksandra Chorążyczewskiego ze Srulem Chanesem o ziemię. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7.	597/30	Anny Nieczaj p-ko Katarzynie Stachowiec i in. o spadek. Referent: Sędzia B. Wermiński.
8.	928/30	Józefa Szczęsnego z Aleksandrą Turek o alimenty. Referent: Sędzia W. Święcicki.
9.	688/30	Juljanny Semeniuk p-ko Aleksemu Kirkowowi vel Horowemu vel Małaszowi i in. o prawo własności do ziemi. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10.	642/30	Eljasza Gołubko, pełn. nieob. Jana Jacewicza p-ko Józefowi Stelmaszukowi o eksmisję z ziemi i zabudowań. Referent: Sędzia B. Wermiński.
11.	951/30	Mojżesza Hochberga p-ko Herszowi-Berkowi Rajzmanowi i in. o przerachowanie i zasądzenie sumy hipotecznej. Referent: Sędzia W. Święcicki.
12.	596/30	Jana Jachnowca i in. z Jewsiejem Jachnowcem o ziemię. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13.	565/30	Józefa Stankowskiego p-ko Ignacemu Stankowskiemu o 4.800 zł. za pracę. Referent: Sędzia B. Wermiński.
14.	994/30	Leontyny i Maurycego Bernstejnów z Sarą Pacanowską o przerachowanie i zasądzenie sumy hipotecznej. Referent: Sędzia W. Święcicki.

15. 644/30 Pawła Dorochowicza p-ko Prokopowi Filipowiczowi o przyznanie prawa korzystania z gruntu.
Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

W dn. 28 sierpnia 1930 r. o g. 10 rano.

SPRAWA

Nr. porz. Nr. spr.

1. 829/30 Morducha Raduńskiego i in. o wydanie wyroku adjudykacyjnego na nabyty z licytacji publicznej maj. nieruchomy, należący do zm. K. Demideckiego-Demidowicza.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
2. 321/30 Skarbu Państwa z sukc. Marjanny Baran o prawo własności.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.
3. 803/30 Adolfa Gepperta p-ko Skarbowi Państwa o wypłacenie podwyżki.
Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4. 705/30. Walentego Łukasika p-ko Stanisławowi Dobaczewskiemu i in. o 11400 zł. tyt. zwrotu podwójnego zadatku.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
5. 706/30 Mikołaja Łukasika p-ko Stanisławowi Dobaczewskiemu i in. o 18.000 zł. tyt. zwrotu podwójnego zadatku.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
6. 707/30 Michała Czerneckiego p-ko St. Dobaczewskiemu i in. o 15.000 zł. tyt. zwrotu podwójnego zadatku.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
7. 708/30 Karola Bajera p-ko Stanisławowi Dobaczewskiemu i in. o 15.600 zł. tyt. zwrotu podwójnego zadatku.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
8. 730/30 Jana Flisa p-ko Stanisławowi Dobaczewskiemu i in. o 16.800 zł. tyt. zwrotu podwójnego zadatku.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
9. 792/30 Franciszka i Pauliny małż. Osipowiczów p-ko Stanisławowi Dobaczewskiemu i in. o 24.200 zł. tyt. zwrotu podwójnego zadatku.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
10. 669/30 Syndyk. ost. masy upadł. firmy Zakł. Przem. Zbożowe „Słodowiec" ze Skarbem Państwa o 45.894 zł. 52 gr.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.
11. 710/30 Gminy Cianowice z Teofilem Wojdałą o 2·179 zł. 60 gr.
Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 528/30 Józefa i Marjanny małż. Kozłowskich z Antonim i Wiktorją małż. Sultan o 350 zł.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
13. 578/30 Firma „Dom Agenturowy Remedia" i in. p-ko firmie „Carl Bödiker" i Co oraz in. o wyłączenie rzeczy.
14. 770/30 Rudolfa Janowskiego p-ko Kasie Chorych w Radomsku o 450 zł.
Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
15. 815/30 Henryka Goldstejna i in. z Kazimierą Garlińską i in. o 292 zł. 60 gr. i eksmisję.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
16. 687/30 Bernarda Gutsztejna p-ko Maksymiljanowi Kurlandzkiemu o 764 zł. 70 gr.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.
17. 781/30 Michała Marmura z Janem Kozińskim o eksmisję.
Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

18. 796/30 Marjanny Boguckiej p-ko Józefowi Wabikowi o skierowanie klauzuli egzekuc. do ogólnego trybu postępowania.
Referent: Sędzia W. Miszewski.
19. 477/30 Pow. Kasy Chorych w Turku z Emilem Kitlausem o 345 zł. 63 gr.
Referent: Sędzia S. Nowodworski.
20. 787/30 Rudolfa Skrobańskiego p-ko Cukrowni i Rafinerji „Lublin" o 990 zł.
Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

OGŁOSZENIE.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

na dzień 15 listopada 1930 roku

1. Nier. w Wilnie przy zbiegu ulic Makowej i Węglowej pod Nr. 13/15, powierzchni 824 mtr. kw., należąca do Juljusza Narkowicza, Bolesława Narkowicza, Henryety Bortkiewiczowej, Zofji Kienicowej, Marji Rogalewiczowej wspólnie. Nr. hip. 12858.
2. Nier. nadziałowa w m. Postawach, przy ul. Łuczajskiej pod Nr. 12, powierzchni 795 mtr. kw., należąca do Chai Garberowiczowej. Nr. hip. 13086.
3. Nier. w Wilnie przy ul. I Baterji pod Nr. 11, powierzchni 273 sąż. kw., z których odpada pod ul. Chersońską 142 sąż. kw., należąca do Abrama, Jakóba i Chaima Gordonów. Nr. hip. 13203.
4. Kolonja Litwica Nr. Nr. 9, 57, 73, w gm. bieniakońskiej, pow. lidzkim, powierzchni 4 dzies. 1200 sąż. kw., nabyta wspólnie w częściach równych przez Michała Balko i Władysława Balko od Jana Ogara. Nr. hip. 13212.
5. Nier. w m. Wilnie przy szosie Kalwaryjskiej pod Nr. 8, w miejscowości Jerozolimka, powierzchni w/g aktu 963 sąż. kw., a w/g planu 4344,50 mtr. kw., należąca do Edwarda Gajdowskiego. Nr. hip. 13214.
6. Kolonja Andrusowszczyzna, w gm. żołudzkiej, pow. szczuczyńskim, powierzchni 16 dz., należąca do Michała Kozłowskiego. Nr. hip. 13215.
7. Folw. Nowoje Strojenje, w gm. turgielskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni około 72 dzies., przejęty na własność Państwa Polskiego od Olgi Surnikowej. Nr. hip. 13219.
8. Nier. w m. Wilnie, przy ul. Lwowskiej pod Nr. 18, powierzchni w/g aktu 384 sąż. kw., a w/g planu 1806 mtr. kw., należąca do Sory-Złaty i Abrama-Notela Rabinowiczów. Nr. hip. 13220.
9. Osada nadziałowa we wsi Chroły Nr 9, w gm. worniańskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 4,5 dzies., nabyta przez Stanisława Niedałtowskiego od Piotra Kajrysa, Nr. hip. 13221.
10. Parcela Nr. 26 z dóbr Helenowo, w gm. Nowy-Pohost, pow. brasławskim, powierzchni 17 dzies. 1512 sąż. kw., należąca do Grzegorza Denisowa. Nr. hip. 13222.
11. Parcela Nr. 19 z dóbr Helenowo, w gm. Nowy-Pohost, pow. brasławskim, powierzchni 19 dzies. 2239 sąż. kw. należąca do Heleny Drabowiczowej. Nr. hip. 13223.
12. Kolonja Leonkowicze Nr.Nr. 8 i 9 w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 30 dzies. 2064 sąż. kw., należąca do Bazylego Safranowa. Nr. hip. 13224.

13. Kolonja Ikaźń Nr. 11 w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 22 dzies. 1032 sąż. kw. należąca do Małafieja Teleżnikowa. Nr. hip. 13225.
14. Dobra Mazuryszki, w gm. rzeszańskiej, pow. wileńsko-trockiego, powierzchni 209 ha 3711 mtr. kw., przejęte na własność Państwa Polskiego od Mikołaja Kutorgi. Nr. hip. 13232.
15. Folw. Cezarowo, w gm mickuńskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 79 ha 5168 mtr. kwadr., należący do Pauliny Laskowskiej. Nr. hip. 13233.
16. Folw. Hermanowszczyzna Nr. 2, w gm. polańskiej, pow. oszmiańskim, powierzchni 39,24 dzies., należący do Jerzego Szylobryta. Nr. hip. 13234.
17. Osada włościańska nadziałowa we wsi Kołodzierżawszczyzna pod Nr. 8, w gm. Szumskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 4,50 dzies., nabyta przez Józefa Mikulskiego od Michała Makarewicza. Nr. hip. 13235.
18. Nier. w m. Wilnie, przy ul. Pięknej pod Nr. 11, powierzchni 1819,70 mtr. kw., należąca do Julji Lifszeldowej, Weroniki, Janiny, Bolesława i Leona Lifszeldów wspólnie. Nr. hip. 13239.
19. Folw. Małaszówka, w gm. jodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 33 dzies. 1800 sąż. kw., należący do Joachima Muraszko. Nr. hip. 13245.
20. Kolonja Nr. 18 z dóbr Helenowo, w gm. nowo-pohoskiej, pow. brasławskim, powierzchchni 19 dzies. 1295 sąż. kw. należąca do Wawrzyńca Karmana. Nr. hip. 13246.
21. Kolonja Koleśniki Nr. Nr. 12 i 14 z dóbr Ikaźń, w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 36 dzies. 840 sąż. kw., należąca do Teodora Lewikina. Nr. hip. 13247.
22. Osada włościańska nadziałowa w 6 sznurach we wsi Nowosiołki, w gm. kucewickiej, pow. oszmiańskim, powierzchni 3 dzies., nabyta przez Jana Szukiełojcia od Jerzego Nikodona. Nr. hip. 13248.
23. Osada włościańska nadziałowa w 5 sznurach we wsi Ludwikowszczyzna, w gm. graużyskiej, pow. oszmiańskim, powierzchni 5 dzies., nabyta przez Stanisławę Szebutową od Wincentego Szebuta. Nr. hip. 13249.
24. Zaść. Pohulanka, w gm. święciańskiej, pow. święciańskim, powierzchni 16 dz. 781 sąż. kw., należący wspólnie do Apolonji Stachowskiej, Weroniki Jasiulańcowej i Kazimierza Jasiulańca. Nr. hip. 13258.
25. Działka nadziałowa w obrębie m. Głębokiego, w pow. dziśnieńskim, powierzchni 3875,89 mtr. kw., należąca do Pawła Korzenieckiego. Nr. hip. 13260.
26. Nier. w m. Wilnie przy zbiegu ulic Portowej i Styczniowej pod Nr. 13/2, powierzchni w/g aktu 110 sąż. kw., a w/g planu 108,08 sąż. kw. czyli 492 mtr. kw. należąca do Żydowskiego T-wa Dobroczynności w Wilnie. Nr. hip. 13262.
27. Osada włościańska nadziałowa we wsi Miciniętach pod Nr. 20, w gm. szemietowskiej, pow. święciańskim, powierzchni 7 dzies. 1080,5 sąż. kw., należąca w $^{2}/_{3}$ częściach do Antoniego Jancewicza i w $^{1}/_{3}$ części do Antoniny Jancewiczówny. Nr. hip. 13264.
28. Folw. Scholin, powierzchni 52 ha 7500 mtr. kw., jezioro Łodosie z wyspą powierzchni 104 ha 8800 mtr. kw., urocz. Puszcza, powierzchni 23 ha 4392 mtr. kw. oraz prawo wstępu do jezior Wielka i Mała Szwakszta, w gm. komajskiej, pow. święciańskim, należące do Bronisława Soroki. Nr. hip. 13265.
29. Ośrodek majątku Scholin, powierzchni 51 ha 6000 mtr. kw. i część urocz. Margieli, powierzchni 29 ha 5017 mtr. kw. w gm. komajskiej, pow. święciańskim, należące do Heleny, Marji i Stanisława Soroków. Nr. hip. 13266.
30. Część maj. Scholin z uroczyska Kumsza, powierzchni 82 ha 500 mtr. kw. część uroczyska Margiele, pow. 29 ha 1517 mtr. kw. oraz prawo korzystania z brzegów jeziora Łodosie przy swoich gruntach i prawo

wstępu do jezior Wielka i Mała Szwakszta, w gm. komajskiej, należące do Aliny Firkowej. Nr. hip. 13267.

31. Nier. w m. Radoszkowiczach, w pow. mołodeczańskim, przy ul. 3 Maja, powierzchni 1766 sąz. kw., nabyta przez Annę Szwed od Marji Sielickiej. Nr. hip. 13269.

32. Nier. wieczysto-czynszowa w m. Święcianach, przy ul. 3 Maja pod Nr. 46, powierzchni 5448 mtr. kw., nabyta przez Jana Piotrowskiego od Edwarda, Jadwigi, Leontyny Przednikowskich, Heleny Mychalowej, Marji Szyrkiewiczowej, Ewy Kretowiczowej. Nr. hip. 13272.

33. Osada włościańska nadziałowa we wsi Wasiewiczach pod Nr. 1496 gruntowym, w gm. twereckiej, pow. święciańskim, powierzchni 7,80 ha, nabyta przez Alberta Łukszana od Marka Girjata. Nr. hip. 13273.

34. Nier. wieczysto-czynszowa w m. Święcianach przy ul. 11 listopada pod Nr. 11 powierzchni około 908 mtr. kw., nabyta przez Trofima Jemeljanowa od Władysława Bindera. Nr. hip. 13274.

35. Kolonja włościańska nadziałowa we wsi Nowiki Nr. Nr. 6 i 71 w gm. twereckiej, pow. święciańskim, powierzchni 4 ha 5764 mtr. kw., należąca do Piotra Piwowaruna. Nr. hip. 13275.

36. Nier. w m. Trokach, przy ul. Wileńskiej pod Nr. Nr. 19 i 21, powierzchni w/g aktu około 382,45 sąż. kw., a w/g planu 2029 mtr. kw. należąca do Nadziei Moszkiewicz. Nr. Hip. 13277.

37. Nier. w m. Wilnie przy ul. Kalwaryjskiej pod Nr. 52, powierzchni 1293,05 mtr. kw. należąca do Calela i Nachamy Łapów, Złaty Chajcelowiczowej wspólnie w częściach równych. Nr. hip. 13278.

38. Kolonja nadziałowa Nr. 3 we wsi Wojszkunach, w gm. święciańskiej, pow. święciańskim, powierzchni 10 ha 6759 mtr. kw., należąca w $^{3}/_{7}$ częściach do Franciszka Garło i w $^{4}/_{7}$ częściach do Karoliny Karklelisówny. Nr. hip. 13279.

39. Nier. w m. Holszanach przy ul. Zamkowej w pow. oszmiańskim, powierzchni 1261 mtr. kwadr., należąca do Szepszela Abramowicza. Nr. hip. 13284.

40. Maj. Hołodówka, w gm. koniawskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 138 ha 5438 mtr. kw., należąca do Konrada Jocza, Heleny Jabłońskiej wspólnie w równych częściach. Nr. Hip. 13285.

41. Nier. w m. Święcianach przy ul. Wileńskiej pod Nr. 4 dawniej Nr. 1-b, składającą się z 2 placów: a) z placu ziemi własnej powierzchni: długości $9^{3}/_{4}$ arsz. i szerokości $7^{1}/_{2}$ arsz. i b) z placu ziemi wieczysto-czynszowej miejskiej, powierzchni $5^{1}/_{3}$ arsz. i szerokości $6^{3}/_{4}$ arsz., nabyta przez Józefa Magata od Dominika Zaremby. Nr. hip. 13286.

42. Folw. Koniecpole, w gm. hruzdowskiej, pow. postawskim, powierzchni 30 ha 6664 mtr. kw., należący do Tomasza Krassowskiego. Nr. hip. 13287.

43. Dobra ziemskie Pawłowo, w gm. turgielskiej, pow. wileńsko-trockim powierzchni 375 dzies. 2200 sąż. kw., należące do Witolda Wagnera. Nr. hip. 13271.

44. Nier. w m. Wilnie przy ul. Adama Mickiewicza i Dąbrowskiego pod NrNr. 27/6 powierzchni 8069 mtr. kw., należąca do Kurji Metropolitalnej Wileńskiej. Nr. hip. 13069.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarji wydziału hipotecznego w Wilnie, gmach Sądów, ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z r. 1919.

Wilno, dnia 18 lipca 1930 roku.

Pisarz Hipoteczny (—) *L. Sumorok.*

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Berland Szmuel** — aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zam. w Wilnie, przy ul. Ludwisarskiej Nr. 2, z siedzibą w Wilnie.

2) **Zaks Eljasz** — aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zam. w Wilnie, przy ul. Ofiarnej Nr. 2, m. 9, z siedzibą w Wilnie.

3) **Szeskin Efim** — aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zamieszk. w Wilnie, przy ul. Mickiewicza Nr. 43, m. 3, z siedzibą w Wilnie.

Od Administracji.

Przypominamy Prenumeratorom, że czas odnowić prenumeratę na drugie półrocze roku 1930.

Prenumeratorem, którzy nie opłacili prenumeraty do dnia 1 sierpnia b. r. wysyłanie czasopisma zostało wstrzymane.

Do niniejszego numeru załączamy jako dodatek trzeci arkusz **Projektu Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zmianach w prawie cywilnem, obowiązującem na Ziemiach Wschodnich.**

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA“ Wilno, Wileńska 15.